

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1268

гр. Варна, 30.03.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в закрито заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Наталия П. Неделчева
мл.с. Симона Р. Донева

като разгледа докладваното от мл.с. Симона Р. Донева Въззивно частно гражданско дело № 20223100500701 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 274 ГПК.

Образувано е по частна жалба с вх. № 8686 от 9.02.2022 г., депозирана от ФР. ФР. К., чрез адв. П.П. срещу определение № 296 от 11.01.2022 г., постановено по гр. д. № 11869/2021 г. по описа на Районен съд – Варна, с което е прекратено производството по предявения от жалбоподателя иск.

В жалбата се излагат доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт. Жалбоподателят твърди, че считано от м. април 2021 г. е прекратен бракът между страните. За неправилен намира извода на съда за приложимост на разпоредбите на сега действащия СК. Счита, че при съмнения за допустимостта на иска, исковата молба е следвало да бъде оставена без движение за отстраняване на нередовностите по същата. Сочи, че независимо, че бракът му с ответницата не е бил прекратен към момента на влизане в сила на новия СК, приложими към спора били разпоредбите на отменения СК. Моли за отмяна на определението.

В законоустановения срок е депозиран един общ отговор от насрещните страни – АНТ. ЗДР. СТ. и „Сивида Пропертис“ ООД, чрез адв. Р.А.. В същия се излагат доводи за неоснователността на частната жалба. Сочат, че в исковата молба е посочено, че ищецът е узнал за разпоредителната сделка на 3.04.2021 г., както и че към онзи момент бракът на ищеца с ответницата не е бил прекратен. Считат, че исковата молба е редовна, поради което не са били налице предпоставките за оставянето ѝ без движение. За приложима намират разпоредбата на пар. 4, ал. 1, вр. с чл. 24, ал. 4 СК, а не на тази на чл. 22, ал. 3 СК /отм./, доколкото към момента на влизане в сила на новия СК, не е бил прекратен бракът между страните. Молят за потвърждаване на определението.

За да се произнесе, настоящият съдебен състав съобрази следното:

Частната е депозирана в законоустановения срок, от надлежна страна, поради което е

допустима.

Разгледана по същество, същата е **неоснователна**, по следните съображения:

Производството по гр. д. № 11869/2021 г. по описа на Районен съд – Варна е образувано по предявен иск от ФР. ФР. К., гражданин на Белгия, срещу АНТ. ЗДР. СТ. и „Сивида Пропертис“ ООД, за прогласяване на относителната недействителност на сделка, обективирана в нотариален акт за дарение № 92, том 129, вх. рег. № 398, по силата на който ответницата АНТ. ЗДР. СТ. е дарила на „Сивида Пропертис“ ООД, земеделски имот №060079, представляващ нива- седма категория с площ 10 000 кв. м., находяща се в с. Кичево, ЕККАТТЕ 37099, община Аксаково, област Варна, в м-ст „Ювез“, при граници: имоти № 060080 - нива, № 000811 - полски път, № 060078 - нива, № 060088 - нива, № 060117 - нива и № 060118 - нива, който имот съгласно Заповед за одобрение на КККР № РД-18-57/5.07.2016 г. на изпълнителния директор на АГКК представлява ПИ с идентификатор № 37099.60.79 съгласно КККР, област Варна, община Аксаково, с. Кичево, м-ст „Ювез“, като сключена без знание и съгласие от съпруга - ФР. ФР. К..

В исковата молба ищецът сочи, че е узнал за разпоредителната сделка, обективирана в процесния нотариален акт за дарение № 92, том 129, вх. рег. № 398, едва на 3.04.2021 г., а именно след извършена справка в Служба по вписванията.

От представените в производството писмени доказателства се установява, че на 22.05.1993 г. в гр. Гент, Ф.Ф. и А.С. са сключили граждански брак, който е бил прекратен през м. април 2021 г.

Въз основа на горните фактически обстоятелства, съдът формира следните **правни изводи**:

В разпоредбата на чл. 24, ал. 4 СК от 2009 г. е въведен за пръв път определен тригодишен срок за оспорване на договора, с който е извършено разпореждане с вещно право върху обща недвижима вещ, сторено еднолично от единия съпруг, започващ да тече от сключването му. В уредбата на отменения СК от 1985 г. е предвидена възможност това разпореждане да се оспори от другия съпруг по исков ред, в шестмесечен срок от узнаването /така чл. 22, ал. 3 СК /отм./. В относимата доктрина се приема, че нововъведеният абсолютен времеви ограничител със СК от 2009 г. за предявяването на иска е в интерес на правната сигурност на оборота /така Матеева, Е., Семейно право, 2010, 135/.

На следващо място, съставът на съда съобрази, че с параграф 4 от ПЗР на СК от 2009 г. са преуредени имуществените отношения между съпрузите по заварени бракове, като режимът на имуществените отношения между съпрузите, регламентиран в СК, в сила от 1.10.2009 г., има действие с въведената в него уредба към заварените правоотношения, а такива са правоотношенията по съществуващите към момента на влизането му в сила бракове. Доколкото е безспорно, че към 2009 г. не е бил прекратен бракът между страните, то следва да се приеме, че приложими към спора се явяват разпоредбите, именно на новия СК. Ето защо, наведените оплаквания от въззивника в насока за относимостта на разпоредбата на чл. 22, ал. 3 СК /отм./ се явяват неоснователни и не следва да се съобразяват.

В съдебна практика на касационната инстанция се приема, че независимо кога е осъществена сделката, с която единият съпруг се е разпоредил с общ недвижим имот, щом бракът не е бил прекратен към 1.10.2009 г. /каквото е настоящият случай/, то неучаствалия в разпореждането съпруг може да оспори сделката само в сроковете по чл. 24, ал. 4 СК, като тригодишният срок тече от момента на сделката, дори и тя да предхожда влизането в сила на СК /в този смисъл Решение № 74 от 21.08.2015 г. на ВКС по гр. д. № 5172/2014 г., IV г. о., ГК, Определение № 289 от 17.04.2014 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1263/2014 г., III г. о., ГК, Определение № 285 от 2012 г. на ВКС по ч. гр. д. № 296/2012 г. II г. о., Определение № 873

от 24.11.2014 г. на ВКС по ч. гр. д. № 6586/2014 г., IV г. о. и други/.

В продължение на горното, следва да се посочи, че разглежданите срокове са преклузивни и не подлежат на спиране и прекъсване. След изтичането им разпоредителната сделка поражда действие и за неоспорилия я съпруг, без значение кога е узнал за разпореждането. Затова и изтичането на сроковете води до погасяване на правото да се претендира относителната недействителност на осъществените без съгласието на съпруга сделки на разпореждане с вещни права върху вещи.

В настоящия случай, с предявения през **2021 г.** иск се атакува разпоредителна сделка, сключена през **2007 г.**, респ. след изтичане на преклузивния тригодишен срок по чл. 24, ал. 4 СК. Ето защо, следва да се приеме, че ищецът не разполага с право на иск за оспорването ѝ, поради което предявеният иск се явява е недопустим.

В допълнение на изложението следва да се посочи, че на съда му е известна и практиката на касационната инстанция, в която се приема, че тригодишният преклузивен срок по чл. 24, ал. 4 СК, започва да тече от влизане в сила на новия СК от 2009 г., доколкото липсва преходно правило, което да придаде обратно действие на разпоредбата /така Определение № 378 от 27.07.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2845/2015 г., I г. о., ГК/. Дори да бъде възприето разбирането, че по заварените бракове тригодишният преклузивен срок по чл. 24, ал. 4 СК започва да тече от влизане в сила на новия СК от 2009 г., а не от момента на извършване на сделката, следва да бъде съобразено обстоятелството, че тригодишният преклузивен срок е изтекъл и считано от влизане в сила в сила на новия СК от 2009 г., доколкото исковата молба е депозирана едва през 2021 г.

С оглед на горното, искът се явява недопустим като предявен след изтичането на преклузивния срок по чл. 24, ал. 4 СК за упражняване на потестативното право за атакуване на разпоредителната сделка.

Предвид гореизложеното, следва да се приеме, че правилно производството по делото е било прекратено от страна на първоинстанционния съд, поради което обжалваният съдебен акт се явява правилен и като такъв следва да бъде потвърден.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 296 от 11.01.2022 г., постановено по гр. д. № 11869/2021 г. по описа на Районен съд – Варна.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____